

не за да пролее бистри струи по своята долинка, че знаеше той колко цветя ожидат хладните му води и колко стада надвечер ще трябва да пои.

Бързайки да напжлне вирчинка, той клокочеше зацавено, ала щом надделя—успокои се и в него се огледа небето през редките клони на кавака.

Сега Стубелят приличаше на стар мъдрец, когото нова мисъл задява.

Сякаш е още стисан от онези, що дойдоха, разграбиха му водата и си отидоха.

Почувствува се горд, че през тези дни на жега, когато хляба се пече по полята — той може да насити жаждата на толкова свят; някаква радост се долавяше в бистрите вжлнички на струящите му се води и вгълбен в себе си се вслуша в долитащите викове и смяхове на палави жетварки, подкарали саки към нивя.

Викове и песни долитаха като глжхнещи вжздишки на преминал вихър. Стубелят, като че се вслушва в тях и затжено заразлива води.

Настаналата тишина нарушиха чевржсти стжпки: — Рада от Илаковржт запжхтена се спуствна от ближната падина и нещо се защура край стубеля.

— Нема! . . . Горкана, какво ще кажа на мама!

Тя се тюхкаше и диряше.

Не обиколила още кавака — запжхтян се изправи пред нея Добриян.

— Какво? . . . Видях те . . ., — едва можеше да продума Добриян.

— Изгубих си кржщелното кржстче . . . Мама ще ме убие за него.

Добриян се втури да дири кржсчето.

Ходи, обикаля, а все ще се приближи към нея: не му е до кржстчето. Той е готов две такива да ѝ купи. Току жалбата ѝ не може да понесе. Поиска му се да я раздума, щом видя, че и като обиколиха край големия кавак, не се намери.

Ала Рада не преставаше да дири.

— Радо, две ще ти купя!—проговори той, зел да я утеши. Тя не го чуваше. Очите ѝ бяха вчетворени.